

[Chr. Christensen.]

Det kan i virkeligheden for nogle kommuner bliver helt afgørende for, om de kan opret-holde et godt biblioteksvæsen.

At de for folkebibliotekerne fastsatte standarder og normer begrænses mest muligt, og at man med forslaget sigter mod en ensartet betjening af hele befolkningen, ser vi også som noget meget positivt. Vi skulle nemlig nå dertil, at vi har nogle vældige bygninger, et stort personale og mange reoler, uden at vi har bøger at sætte på dem. Jeg deler den betænkelighed, der har været fremme angående de fremtidige muligheder for produktion af litteratur, og jeg tror ikke, at vi i udvalget undgår en alvorlig overvejelse med hensyn til prioritering af de midler, vi lægger ind i vores biblioteksvæsen.

Bestemmelserne i § 2, stk. 3, om, at kommunalbestyrelsen afgør, hvorvidt folkebiblioteket skal udlåne audiovisuelt materiale og apparatur, er vi tilfredse med, for så vidt som det er kommunalbestyrelsen, der bestemmer. Men ellers mener vi ikke, at det er bibliotekets opgave at stille grammo-fonplader gratis til rådighed for befolkningen.

Jeg vil også gerne trække frem andre aktiviteter, der i de sidste år har sneget sig ind under bibliotekets ly. Der foregår jo i dag en vis teatervirksomhed i biblioteket, der foregår i virkeligheden på biblioteket en virksomhed, som i mange tilfælde burde henhøre under de lokale kulturelle foreninger. Vi mener ikke, at det er bibliotekets opgave at tage en konkurrence op med stedlige teaterforeninger eller med de lokale kurser o. lign. Vi er heller ikke indstillet på, at de skal optage en konkurrence med de stedlige, lokale fritidshjem, ungdomsklubber o. lign.

Det er min opfattelse, at det offentlige biblioteksvæsen er et virkeligt gode. Vi har drøftet gratisprincippet, og spørgsmålet er, om vi ikke skulle overveje at trække nogle af midlerne hjem gennem betaling for lån. Dér har vi det ene synspunkt hos os, der kildrer lidt. På den anden side vil vi gerne fremhæve, at det er vores opfattelse, at hvis man forlanger penge for at låne en bog, vil de økonomisk svagest stillede undlade at gå hen og låne denne bog og betale for den. Og låner de ikke bogen og får lært den og læser den og kommer til at holde af den, går de næppe heller hen og køber én. Hvis vi fra

barnsben lærer vore børn og vore unge kærlighed til bogen og til at læse den og til at tage den hjem, også som voksne, så vil de nok også lettere gå hen og købe den og også gå hen og forære den bort til andre. Denne konflikt må vi se at få afklaret hos os selv, men jeg mener også, at vi må have den frem til debat i udvalget.

Med disse ord vil vi gerne tilsige en meget positiv behandling i udvalget.

Fuglsang (DKP):

Kommunisterne betragter det forslag, der er fremsat her, som et fremskridt sammenlignet med den indtil nu gældende lov, og derfor vil vi støtte det.

Men dermed være ikke sagt, at vi ikke sætter spørgsmålstegn ved visse områder, at vi ikke — ligesom en del andre også har været inde på det — gør os uro og bekymring over nogle af de ændringer, der er foretaget, sammenlignet med det forslag, som blev fremsat i februar i fjor. Det gælder såmænd allerede i den ellers så lovende og velklingende formålsparagraf. Man spørger sig selv: hvad er hensigten med, at man ikke nu, som man gjorde før, taler om „audiovisuelle samlinger“, men har erstattet dette med det mere udflydende „andet egnet materiale“?

Man spørger sig selv: hvad ligger der i, at man nu gør det til bibliotekernes opgave at udøve informationsvirksomhed i stedet for, som det oprindelig stod, at virke som informationscentraler? Jeg vil sige, at på mig virker dette som en afsvækkelse, og jeg vil være glad, hvis det ikke er bevidst, at det er sådan.

Jeg indrømmer, det er en lille ting, men jeg studsede, da jeg læste bemærkningerne og fandt en lille ændring i dem dér, hvor der tales om vederlagsfri benyttelse. Man henviser dels til lovgivningen, som den har været siden 1950, dels til UNESCO-manifestet af 1972. Oprindelig stod der, at princippet med den vederlagsfri benyttelse nu må betragtes som almindelig anerkendt, og så tænkte jeg ved mig selv: kan der virkelig være nogen, som ikke stadig væk mener, som UNESCO-manifestet udtrykker det, at benyttelsen bør være vederlagsfri? Jeg må erkende, at jeg mistænkte et helt andet parti i salen, men jeg har i hvert fald fået bekræftet, at der findes folk som f. eks. hr. Melchior, der